

ת"פ 5005/06/22 - בעניין: מדינת ישראל - שלוחת תביעות כפר-סבא נגד רחמים דהרי (עציר)

בית משפט השלום בכפר סבא
ת"פ 5005-06-22 מדינת ישראל נ' דהרי(עציר)
לפני כבוד השופט אביב שרון

בעניין: מדינת ישראל - שלוחת תביעות כפר-סבא המאשימה

ע"י ב"כ עו"ד חן שפירא

נגד

רחמים דהרי (עציר) הנאשם

ע"י ב"כ עו"ד מירי אוזן קליינמן

גזר דין

1. הנאשם, יליד 1955, הורשע על פי הודאתו ובמסגרת הסדר טיעון, ב-3 עבירות של **איומים**, בניגוד לסעיף 192 לחוק העונשין, תשל"ז-1977.

על פי האישום הראשון, ביום 25.5.22 הגיע בנו של הנאשם (להלן - **הקטין**) לפנימיית יום עלומים, בה שוהה, ובפיו אמירות אובדניות והוא מסרב לשוב לביתו. באותן הנסיבות, הועבר הקטין על ידי עובדת סוציאלית לחוק הנוער למרכז חירום חסון. ביום 26.5.22 התקשרה נירית רווח-לרר, שהינה עובדת סוציאלית בעיריית כפר-סבא, אל הנאשם על מנת לעדכנו כי הוצא צו חירום לבנו על ידי הרווחה, וכי הוא אינו יכול להגיע לפנימיית היום כדי לקחתו. באותן הנסיבות החל הנאשם לצעוק ולאיים על נירית בכך שאמר לה שאינו מוכן לדבר הזה, שנירית אינה יודעת למה הוא מסוגל כי יש לו 90% עצבים, ושהוא ישרוף אותה וייקח את ילדיה לקלקיליה.

על פי האישום השני, ביום 29.5.22 בשעה 10:00 הגיע הנאשם למחלקת הרווחה בכפר-סבא וזאת מבלי שהוזמן למקום ודרש להיכנס. באותן הנסיבות, הסכימו העובדות הסוציאליות במחלקה לפגוש בנאשם בנוכחות מאבטח, והסבירו לו מה קורה עם הקטין. אז החל הנאשם לצעוק ולהשתולל תוך שאמר: "אם לא תחזירו לי את הילד לא יהיה לי אכפת שתהיה לי מיטה בכלא...". בהמשך נעמד בצורה תוקפנית והתקרב לעו"ס הדר ורון-פרדר כשאצבעו מונפת עד אשר המאבטח אדיר הרחיק אותו מהמקום.

על פי האישום השלישי, ביום 30.5.22 השאיר הנאשם לעו"ס נועה ויזל-הדר הודעה וביקש שתחזור אליו. עת חזרה אליו נועה, שאל הנאשם את נועה מתי יתקיים הדיון בעניינו של בנו. כשציינה בפניו נועה שהדיון ייערך ביום חמישי, החל הנאשם לאיים עליה שישרוף אותם ושהם משחקים באש, אדם שעושים לו רע יעשה רע למי שעושה לו רע.

2. לא היתה הסכמה לעונש וכל צד טען כראות עיניו.

3. ב"כ המאשימה עמדה על הערכים החברתיים המוגנים בעבירת האיומים, וביניהם הזכות לבטחון, שלווה הנפש ומניעת פגיעה בשרות הציבורי וברשויות הרווחה. לדבריה מדובר באיומים חמורים, בוטים שהפנה הנאשם כלפי עובדות סוציאליות, עובדות ציבור, אשר מילאו תפקידן כדין, וזאת בשלוש הזדמנויות שונות. התובעת טענה שעם כל ההבנה למצבו הרגשי המורכב של הנאשם, אשר הודיעו לו כי בנו הקטין הועבר למרכז חירום וכי לא ישוב לביתו בזמן הקרוב, הרי שאין להשלים עם מצב בו אזרח נוקט בדרך של הפניית איומים בוטים כלפי עובדות סוציאליות הממלאות תפקידן כדין. ב"כ המאשימה הגישה 4 מכתבים מאת נפגעות העבירה, במסגרתם ביטאו תחושות של דחק וחשש מפני הנאשם, כאשר הן מדגישות כי לולא נכח מאבטח באירוע מושא האישום השני הנאשם היה תוקף אותן. בשל חשש זה אחת מנפגעות העבירה נמצאת בקשר עם המשטרה ואף הותקנה לה אפליקציה ייעודית בטלפון הנייד. כולן הביעו חשש ודאגה מהיום בו ישתחרר הנאשם ממאסר, וכן הביעו תסכול מכך שזהו היחס שחוו מהנאשם לאחר שפעלו באופן מקצועי לטובת בנו הקטין. בשל סמיכות הזמנים בהן בוצעו העבירות והיות שמדובר במסכת עובדתית אחת, עתרה ב"כ המאשימה לקביעת מתחם עונש הולם כולל הנע בין 12 ל-24 חודשי מאסר. את עונשו של הנאשם ביקשה למקם באמצע המתחם, זאת נוכח עברו הפלילי של הנאשם - אף אם ישן - הכולל עבירות דומות וזהות. התובעת הפנתה לפסיקה.

4. ב"כ הנאשם טענה שמדובר בנאשם כבן 67, הרשעתו האחרונה היא משנת 2012, דהיינו לפני 10 שנים. הנאשם נקי מסמים ומתרחק מהעולם העברייני. הנאשם שוהה במעצר מזה כ-6 חודשים. לנאשם מצב רפואי מורכב, הוא סובל מסכרת ונאלץ להזריק לעצמו תרופה 3 פעמים ביום. במהלך מעצרו נדבק במחלת הקורונה. מבחינת נסיבות ביצוע העבירה, הפנתה הסניגורית לכך שהנאשם מגדל לבדו את בנו הקטין והוא כל עולמו. יום אחד לא שב הקטין לביתו והנאשם לא יודע מדוע. הודגש שהשמתו של הקטין במרכז חירום לא באה על רקע התנהגות לא נאותה של הנאשם כלפיו, או בשל העובדה שהנאשם אינו מספק לו את צרכיו, כי אם בשל אמירות אובדניות מצד הקטין. בנסיבות אלה, נקלע הנאשם למצב נפשי-רגשי מורכב ועל כן, איים על העובדות הסוציאליות כמתואר בכתב האישום המתוקן. בנסיבות אלה עתרה הסניגורית להסתפק בתקופת מאסרו, שכן לדבריה הטלת תקופת מאסר נוספת תביא לפירוק התא המשפחתי.

דין והכרעה

5. במעשיו פגע הנאשם בשורה של ערכים חברתיים מוגנים וביניהם: שמירה על שלומן ובטחון של העובדות הסוציאליות; שמירה על שלווה נפשית; פגיעה במנהל תקין וביכולתן של רשויות הרווחה לתפקד כראוי; מניעת פגיעה בשרות הציבורי בכלל וחשש פן עובדי הציבור יימנעו מלתפקד או לבצע תפקידם כראוי בשל איומים המופנים אליהם מאלה שאינם מרוצים מהחלטותיהם.

6. למקרא כתב האישום המתוקן ניתן להיווכח שמידת הפגיעה בערכים החברתיים המוגנים במקרה זה אינה נמוכה - הנאשם, ב-3 הזדמנויות שונות, פנה לעובדות הסוציאליות במחלקת הרווחה בכפר-סבא ואיים עליהן על רקע אי שביעות רצונו מהחלטותיהן. האיומים שהפנה הנאשם כלפי נפגעות העבירה היו ברף חומרה גבוה - על אחת איים שישרוף אותה וייקח את ילדיה לקלקיליה; בפני כמה מהן איים שאם לא יחזירו לו את בנו לא איכפת לו לשבת בכלא, ואף התקרב בצורה תוקפנית תוך הנפת אצבעו; ובשיחת טלפון עם אחת המתלוננות איים שוב שישרוף אותם ושיעשה להם רע.

7. אכן, לא אחת נקבע בפסיקה שעל עובדי ציבור - בעיקר כשמדובר בשוטרים ובסוהרים - לגלות הבנה, הכלה ואיפוק כלפי התנהגויות כאלה ואחרות הנובעות ממצוקה או ממצב רגשי מורכב של האוכלוסיות עמן הם באים במגע מתוקף תפקידם, שכן "הצבת סף סיבולת גבוה ביחס לביטויים חריגים נהוג לגבי החברה החופשית בכללותה; ביחס לעובדי ציבור מקבל הדבר משנה תוקף, וסף הסיבולת המצופה מעובד הציבור הוא גבוה מזה שניתן לצפות לו מאת אזרח מן השורה. עובד ציבור ככזה אמור לגלות כושר איפוק ויציבות שלא יניחו לפגיעה מילולית להשפיע בקלות על תפקודו" (ע"פ 7383/08 אונגרפלד נ' מדינת ישראל (11.7.11) בפסקה 24 לחוות דעתו של כב' הש' ריבלין). יחד עם זאת, נקבע שהגם ש"רף הסיבולת והאיפוק שנדרש מעובד הציבור הוא אמנם גבוה, אך אין משמעו כי עובד הציבור נדרש לספוג ולהכיל כל אמירה או ביטוי שיופנו אליו" (שם, בפסקה 6 לחוות דעתה של כב' הש' ארבל). כך כאשר מדובר בעבירה של העלבת עובד ציבור. ואולם, כאשר מדובר בעבירה של איומים כלפי עובד ציבור - הדברים אמורים מקל וחומר וביתר שאת.

8. עם כל ההבנה למצב הרגשי הקשה והמורכב אליו נקלע הנאשם בשל הידיעה המטלטלת שנחתה עליו שבנו הועבר למרכז חירום ולא ישוב לביתו, ומבלי להתעלם מהעובדה שהקטין הועבר למרכז החירום שלא בעקבות התנהגות בלתי הולמת כלפיו מצד הנאשם, הרי שאין להשלים עם מעשיו החמורים ועם האיומים הבוטים שהפנה כלפי נפגעות העבירה, שכאמור מילאו תפקידן על פי דין. ודוק: אין מדובר באמירה אחת, ספונטאנית, שנאמרה בסערת רגשות, כי אם בסדרה של אמירות והתנהגויות, על פני רצף זמן של 4 ימים, במהלכם איים הנאשם על העובדות הסוציאליות בטלפון, הגיע למחלקת הרווחה, והמשיך לאיים עליהן במלל ובהתנהגות, כשמטרתו לזרוע פחד ולהניא עובדי הציבור מלבצע תפקידם כדין. הפסיקה הדנה בעבירות איומים כלפי עובדי ציבור קוראת לגלות אפס סובלנות כלפי מבצעי העבירות ונקבע שיש להעניק הגנה מלאה לעובדי הציבור הממלאים תפקידם כדין.

9. נוכח נסיבות ביצוע העבירות, מידת הפגיעה בערכים החברתיים המוגנים ומדיניות הענישה הנוהגת, הקוראת להחמיר בעונשם של מי שמאיימים על עובדי ציבור הממלאים תפקידם כדין, **אני קובע כי מתחם העונש ההולם נע בין 9 ל-24 חודשי מאסר.**

[ראה: רע"פ 8253/18 ינאי נ' מדינת ישראל (25.11.18); רע"פ 96/16 טמוזרטי נ' מדינת ישראל (6.1.16); רע"פ 8062/13 ברזק נ' מדינת ישראל (10.4.14); רע"פ 9057/12 מצרי נ' מדינת ישראל (4.3.13)].

10. את עונשו של הנאשם החלטתי למקם בתחתית מתחם העונש ההולם אותו קבעתי לעיל.

אמנם הנאשם בעל עבר פלילי הכולל 25 הרשעות קודמות, בין השנים 1971-2012, בין היתר בעבירות רכוש, אלימות

וסמים, ואולם הרשעתו האחרונה היא מלפני 10 שנים והתיישנה (בשנת 2020), כך שנראה שהנאשם זנח את דרך הפשע שאפיינה אותו במרבית שנותיו. הנאשם כבן 67, מגדל לבדו את הקטין, סובל מתחלואים ומטופל בזריקות אותן נאלץ לקבל 3 פעמים ביום. הנאשם הודה בביצוע העבירות, נטל אחריות והביע צער וחרטה. בכך חסך מזמנו של בית המשפט וחסך את הצורך בהעדת נפגעות העבירה על כל המשתמע מכך.

11. לאור האמור לעיל, אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 9 חודשי מאסר בפועל מיום מעצרו, 30.5.22.

ב. 6 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים מיום שחרורו שלא יעבור את העבירה בה הורשע.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי מרכז בתוך 45 יום.

ניתן היום, ל' תשרי תשפ"ג, 25 אוקטובר 2022, בנוכחות ב"כ המאשימה, עו"ד חן שפירא, הנאשם ובאת-כוחו.